

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Karlovac

Poslovni broj: P-301/2025-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu, po sucu pojedincu Ireni Šegavić, u pravnoj stvari tužitelja Gorana Beršinića iz Karlovca, Kralja Zvonimira 3, OIB 63774716220, zastupan po punomoćnici Mariji Maričević, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika OTP banka d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, zastupan po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Žurić i Partneri d.o.o. Zagreb, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 3. rujna 2026., u nazočnosti punomoćnice tužitelja Marije Maričević, odvjetnice u Zagrebu, te punomoćnice u zamjeni tuženika, Nade Tatalović Rauch, odvjetnice u Karlovcu, u zamjeni za OD Žurić i Partneri d.o.o. Zagreb, 18. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, da tužitelju Goranu Beršiniću iz Karlovca, Kralja Zvonimira 3, OIB 63774716220, isplati iznos od 30,00 EUR sa zateznim kamatama od 18. veljače 2005. do isplate, i to po stopi od 15% godišnje do 31. prosinca 2007., po stopi od 14% godišnje od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011., po stopi od 12% godišnje od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015., od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, da tužitelju Goranu Beršiniću iz Karlovca, Kralja Zvonimira 3, OIB 63774716220, isplati iznos od 390,00 EUR sa zateznim kamatama od 27. srpnja 2006. do isplate, i to po stopi od 15% godišnje do 31. prosinca 2007., po stopi od 14%

godišnje od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011., po stopi od 12% godišnje od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015., od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, da tužitelju Goranu Beršiniću iz Karlovca, Kralja Zvonimira 3, OIB 63774716220, isplati iznos od 654,59 EUR sa zateznim kamatama od 12. veljače 2007. do isplate, i to po stopi od 15% godišnje do 31. prosinca 2007., po stopi od 14% godišnje od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011., po stopi od 12% godišnje od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015., od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, i to na iznos od:

- 3,24 EUR od 16.03.07. do isplate
- 3,24 EUR od 12.04.07. do isplate
- 3,24 EUR od 15.05.07. do isplate
- 3,24 EUR od 19.06.07. do isplate
- 3,24 EUR od 17.07.07. do isplate
- 0,04 EUR od 10.08.07. do isplate
- 3,20 EUR od 17.08.07. do isplate
- 0,06 EUR od 10.09.08. do isplate
- 3,18 EUR od 17.09.07. do isplate
- 0,08 EUR od 10.10.07. do isplate
- 3,16 EUR od 17.10.07. do isplate
- 0,10 EUR od 12.11.07. do isplate

- 3,14 EUR od 15.11.07. do isplate
- 0,10 EUR od 10.12.07. do isplate
- 3,14 EUR od 17.12.07. do isplate
- 0,12 EUR od 10.01.08. do isplate
- 3,12 EUR od 15.01.08. do isplate
- 0,13 EUR od 11.02.08. do isplate
- 3,11 EUR od 15.02.08. do isplate
- 0,17 EUR od 10.03.08. do isplate
- 3,07 EUR od 18.03.08. do isplate
- 0,22 EUR od 10.04.08. do isplate
- 3,02 EUR od 16.04.08. do isplate
- 0,26 EUR od 12.05.08. do isplate
- 2,98 EUR od 15.05.08. do isplate
- 0,30 EUR od 10.06.08. do isplate
- 2,94 EUR od 18.06.08. do isplate
- 0,35 EUR od 10.07.08. do isplate
- 2,89 EUR od 16.07.08. do isplate
- 0,41 EUR od 11.08.08. do isplate
- 2,83 EUR od 13.08.08. do isplate
- 0,48 EUR od 10.09.08. do isplate
- 2,76 EUR od 17.09.08. do isplate
- 1,03 EUR od 10.10.08. do isplate
- 4,68 EUR od 16.10.08. do isplate
- 1,13 EUR od 10.11.08. do isplate
- 4,58 EUR od 17.11.08. do isplate
- 1,23 EUR od 10.12.08. do isplate
- 4,48 EUR od 17.12.08. do isplate
- 1,27 EUR od 12.01.09. do isplate
- 4,44 EUR od 16.01.09. do isplate
- 1,19 EUR od 10.02.09. do isplate
- 4,52 EUR od 18.02.09. do isplate
- 1,04 EUR od 10.03.09. do isplate
- 4,67 EUR od 17.03.09. do isplate
- 0,91 EUR od 10.04.09. do isplate
- 4,80 EUR od 16.04.09. do isplate
- 0,82 EUR od 11.05.09. do isplate
- 4,89 EUR od 13.05.09. do isplate
- 0,76 EUR od 10.06.09. do isplate
- 4,95 EUR od 16.06.09. do isplate
- 0,77 EUR od 10.07.09. do isplate
- 4,94 EUR od 16.07.09. do isplate
- 0,72 EUR od 10.08.09. do isplate
- 4,99 EUR od 14.08.09. do isplate
- 0,68 EUR od 10.09.09. do isplate
- 5,03 EUR od 15.09.09. do isplate
- 0,64 EUR od 12.10.09. do isplate
- 5,07 EUR od 15.10.09. do isplate
- 0,65 EUR od 10.11.09. do isplate
- 5,06 EUR od 16.11.09. do isplate
- 0,63 EUR od 10.12.09. do isplate

- 5,08 EUR od 16.12.09. do isplate
- 1,20 EUR od 11.01.10. do isplate
- 10,26 EUR od 15.01.10. do isplate
- 0,88 EUR od 10.02.10. do isplate
- 10,58 EUR od 15.02.10. do isplate
- 1,10 EUR od 10.03.10. do isplate
- 10,36 EUR od 15.03.10. do isplate
- 1,39 EUR od 12.04.10. do isplate
- 10,07 EUR od 15.04.10. do isplate
- 1,69 EUR od 10.05.10. do isplate
- 9,77 EUR od 14.05.10. do isplate
- 2,00 EUR od 10.06.10. do isplate
- 9,46 EUR od 16.06.10. do isplate
- 2,38 EUR od 12.07.10. do isplate
- 9,08 EUR od 16.07.10. do isplate
- 2,74 EUR od 10.08.10. do isplate
- 8,72 EUR od 16.08.10. do isplate
- 3,06 EUR od 10.09.10. do isplate
- 8,40 EUR od 16.09.10. do isplate
- 3,31 EUR od 11.10.10. do isplate
- 8,15 EUR od 15.10.10. do isplate
- 3,47 EUR od 10.11.10. do isplate
- 7,99 EUR od 15.11.10. do isplate
- 3,56 EUR od 10.12.10. do isplate
- 7,90 EUR od 15.12.10. do isplate
- 3,63 EUR od 10.01.11. do isplate
- 7,83 EUR od 14.01.11. do isplate
- 3,68 EUR od 10.02.11. do isplate
- 7,78 EUR od 17.02.11. do isplate
- 3,74 EUR od 10.03.11. do isplate
- 7,72 EUR od 16.03.11. do isplate
- 3,83 EUR od 11.04.11. do isplate
- 7,63 EUR od 14.04.11. do isplate
- 3,95 EUR od 10.05.11. do isplate
- 7,51 EUR od 13.05.11. do isplate
- 4,03 EUR od 10.06.11. do isplate
- 7,43 EUR od 15.06.11. do isplate
- 4,10 EUR od 11.07.11. do isplate
- 7,36 EUR od 15.07.11. do isplate
- 4,10 EUR od 10.08.11. do isplate
- 7,36 EUR od 16.08.11. do isplate
- 4,06 EUR od 12.09.11. do isplate
- 7,40 EUR od 15.09.11. do isplate
- 3,99 EUR od 10.10.11. do isplate
- 7,47 EUR od 14.10.11. do isplate
- 3,93 EUR od 10.11.11. do isplate
- 7,53 EUR od 14.11.11. do isplate
- 3,87 EUR od 12.12.11. do isplate
- 7,59 EUR od 15.12.11. do isplate
- 3,78 EUR od 10.01.12. do isplate

- 7,68 EUR od 13.01.12. do isplate
- 3,61 EUR od 10.02.12. do isplate
- 7,85 EUR od 15.02.12. do isplate
- 3,41 EUR od 12.03.12. do isplate
- 8,05 EUR od 15.03.12. do isplate
- 3,31 EUR od 10.04.12. do isplate
- 8,15 EUR od 13.04.12. do isplate
- 3,26 EUR od 10.05.12. do isplate
- 8,20 EUR od 15.05.12. do isplate
- 3,13 EUR od 11.06.12. do isplate
- 8,33 EUR od 14.06.12. do isplate
- 2,99 EUR od 10.07.12. do isplate
- 8,47 EUR od 13.07.12. do isplate
- 2,93 EUR od 10.08.12. do isplate
- 8,53 EUR od 14.08.12. do isplate
- 2,92 EUR od 10.09.12. do isplate
- 8,54 EUR od 14.09.12. do isplate
- 2,95 EUR od 10.10.12. do isplate
- 8,51 EUR od 15.10.12. do isplate
- 2,84 EUR od 12.11.12. do isplate
- 8,62 EUR od 14.11.12. do isplate
- 2,71 EUR od 10.12.12. do isplate
- 8,75 EUR od 14.12.12. do isplate
- 2,57 EUR od 10.01.13. do isplate
- 8,89 EUR od 15.01.13. do isplate
- 2,37 EUR od 11.02.13. do isplate
- 9,09 EUR od 14.02.13. do isplate
- 2,16 EUR od 11.03.13. do isplate
- 9,30 EUR od 15.03.13. do isplate
- 1,94 EUR od 10.04.13. do isplate
- 9,52 EUR od 15.04.13. do isplate
- 1,70 EUR od 10.05.13. do isplate
- 8,23 EUR od 15.05.13. do isplate
- 1,53 EUR od 14.08.13. do isplate
- 11,46 EUR od 14.08.13. do isplate
- 8,23 EUR od 14.08.13. do isplate
- 2,86 EUR od 12.09.13. do isplate
- 0,37 EUR od 14.10.13. do isplate
- 3,71 EUR od 14.10.13. do isplate
- 4,22 EUR od 13.11.13. do isplate
- 4,25 EUR od 13.12.13. do isplate
- 1,96 EUR od 14.01.14. do isplate
- 0,46 EUR od 04.02.14. do isplate, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, da tužitelju Goranu Beršiniću iz Karlovca, Kralja Zvonimira 3, OIB 63774716220, naknadi trošak postupka u iznosu od 1.387,50 EUR sa zateznom kamatom od 18. rujna 2026. do isplate, i to po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište

referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je tužitelj kao korisnik kredita s prednikom tuženika HVB Splitska Banka d.d. Podružnica Karlovac, dana 15.02.2005. u Karlovcu sklopio ugovor o nenamjenskom kreditu br.72873/05, na iznos od 3.000,00 EUR, a dana 24.07.2006. s prednikom tuženika Societe Generale - Splitska Banka d.d. - Podružnica Karlovac je u Karlovcu sklopio ugovor o nenamjenskom kreditu br. 47745/06 na iznos od 13.000,00 EUR. U ugovoru 47745/06 je ugovorena je promjenjiva kamatna stopa, u vezi koje se promjene vrše izmjenama i dopunama Odlukom o kamatama Banke. U oba ugovora su ugovorene jednokratne naknade za obradu zahtjeva u određenom postotku od iznosa kredita, temeljem čega su naplaćene tzv. ulazne naknade:

- 18.02.2005. u iznosu od 30,00 EUR (1,00% iznosa kredita 72873/05)
- 27.07.2006. u iznosu od 390,00 EUR (3,00% iznosa kredita 5010087265).

Tužitelj dalje navodi da je kamatna stopa za vrijeme trajanja ugovornog odnosa 47745/06 više puta mijenjana odnosno povećavana na štetu tužitelja, počevši od 12.02.2007. zbog čega je došlo do povećanja iznosa kredita, s time da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, bez jasnih parametara po kojima bi tužitelj mogla biti obaviješten i imati saznanja o konkretnim stopama koje će se primjenjivati kako će mjesečni anuiteti dospijevati, niti je na iste mogao kao potrošač utjecati ili pregovarati s tuženikom. Tužitelj smatra da su nepoštene i ništetne odredbe o kamatnoj stopi koja se mijenja odlukom banke dakle nepredvidivo i bez jasnih kriterija, jer su ugovorene zajedno prema unaprijed formuliranom tipskom ugovoru, bez posebnih pregovora o tim odredbama, a na temelju sklopljenog ugovora niti na temelju dobivenih informacija od banke tužiteljica nije mogla predvidjeti ekonomske posljedice odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi i kako utječu na ukupan trošak kredita, a koje odredbe su uzrokovale, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama na štetu tužiteljice, budući da je učinkom tih odredaba kreditna obveza za tužiteljicu narasla uslijed nezakonitih i samovoljnih povećanja kamata za najmanje 650,00 EUR, u vezi čega tužitelj zadržava pravo usklade i specifikacije tužbenog zahtjeva sukladno financijskom vještačenju. Pored toga, tužitelju su nametnute i tzv. „ulazne” naknade, ugovorene po principu „uzmi ili ostavi” i tužitelj kao potrošač nije mogao utjecati na te odredbe, odnosno o njima se nije pregovaralo, te u ugovorima nije navedeno od čega se sastoje naknade, na što koje troškove se odnose, niti kako je određen njihov postotak, slijedom čega su odredbe o spornim naknadama uzrokovale neravnotežu na štetu potrošača tužitelja i zbog toga su ništetne. Slijedom navedenog, tužitelj smatra da su navedene odredbe ugovora nepoštene i ništetne u smislu čl. 81. i 87. Zakona o zaštiti potrošača te čl. 270. i 296. Zakona o obveznim odnosima, i to;

- čl.4. i 9. Ugovora 47745/06 u dijelu kojim je određeno da je kamatna stopa promjenjiva sukladno Odluci ili drugom aktu Banke
- čl.5. oba Ugovora u dijelu kojim je određeno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u postupku od 1% odnosno 3% od iznosa kredita, a što se naplaćuje jedokratno od iznosa kredita
- čl. 14. oba ugovora u dijelu kojim je predviđeno da se na odnose koji nisu regulirali

ugovorom primjenjuju akti Kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, te njihove izmjene i dopune koje stranke prihvaćaju. Iz navedenog proizlazi da je tuženik na štetu tužitelja bez valjane pravne osnove stekao nepripadajuću imovinsku korist, a koja se ogleda u razlici obračunatih i plaćenih iznosa koje je tuženik zaračunavao uslijed primjene protupravnih i ništetnih odredbi ugovora, zbog čega je tužitelj izvršio preplatu u utuženom iznosu. Slijedom navedenog, razvidno je kako je tuženik protupravnim postupanjem stekao novčanu korist na štetu tužitelja, stoga ista ovom tužbom zahtjeva da joj tuženik isplati iznos preplaćenih sredstava sa zakonskim zateznim kamatama od dana uplate. Tužitelj navodi da se obratio tuženiku dopisom od 18.09.2025. sa zahtjevom za mirnim rješenjem i dostavom kreditne dokumentacije i podacima o uplati naknada, sukladno čemu je tuženik postupio, ali nije pristao na mimo rješenje spora. Stoga tužitelj traži da sud donese presudu kojom će naložiti tuženiku isplatiti tužitelju iznose naknada, i to iznos od 30,00 EUR uvećan za zakonsku zateznu kamatu koja do isplate teče od 18.02.2005. isplate, te iznos od 390,00 EUR uvećan za zakonsku zateznu kamatu koja do isplate teče od 27.07.2006. do isplate, kao i iznos na ime preplaćene kamate od 650,00 EUR uvećan za zakonsku zateznu kamatu koja do isplate teče od 12.02.2007. do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Tuženik navodi da je iz same tužbe jasno je da kao razlog osnovanosti svojeg tužbenog zahtjeva uzima odnosno isti temelji na presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 i pokušava svoj tužbeni zahtjev „podvesti“ pod utvrđenja iz navedene presude tvrdnjom da je naslovni sud dužan držati se utvrđenja iz te parnice prilikom odlučivanja o predmetnom tužbenom zahtjevu. U vezi s navedenim, tuženik ukazuje kako se u postupku pred VTSRH odlučivalo o tužbenom zahtjevu udruge Potrošač koja se isključivo referirala na ugovore o potrošačkom kreditiranju u kojima je ugovorena valutna klauzula (CHF). Upravo je bit cijele parnice pred VTSRH bila tvrdnja tamo tužitelja da su ugovori koji sadrže i valutnu klauzulu u CHF i odredbu o jednostranoj metodologiji promjene kamatne stope pretegotni za potrošače jer sadrže dva varijabilna elementa, od kojih je kod prvog, uslijed financijske krize, došlo do drastičnih promjena. Naime, za razliku od CHF-a tečaja, EUR tečaj je već godinama stabilna valuta slijedom čega u konkretnom slučaju nema govora o mogućnosti primjene utvrđenja i sudskih stajališta u konkretnom predmetu, a time i mjesta usvajanju tužbenog zahtjeva tužitelja kao osnovanog. Prije upuštanja u raspravljanje o osnovi i visini tužbenog zahtjeva, tuženik stavlja prigovor zastare utuženih iznosa. Naime, tužitelj, pozivom na odredbe Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11; dalje kao: „ZOO“) o stjecanju bez osnove potražuje iznose koje je tuženik navodno osnove bez stekao u razdoblju od 2005. do podnošenja tužbe. Naime, tužitelj tvrdi da su pojedini dijelovi Ugovora ništetni te temeljem toga traži vraćanje uplaćenih iznosa. Naime, u slučaju da bi se utvrdila ništetnost dijela odredbe Ugovora kako navodi tužitelj, zastarni rok teče od dana sklapanja ugovora, odnosno isplate po osnovi koja je naknadno otpala. Ovo stajalište potvrđeno je i od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011-2 kako slijedi: „Međutim, osnovan je revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava na koje ukazuje prvotuženik u svojoj reviziji kada navodi da su nižestupanjski sudovi pogrešno primijenili odredbe čl. 361. st. 1. u svezi čl. 371. ZOO. Nižestupanjski sudovi smatraju da zastarijevanje potraživanja primljenog temeljem ništavog ugovora počinje teći u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO od dana kada je postala pravomoćna odluka suda kojim je ugovor utvrđen ništavim. Takvo pravno shvaćanje suprotno je usvojenom pravnom shvaćanju ovoga suda u svezi primjene odredbe čl. 103. st. 1. u svezi čl. 104. st. 1. ZOO kada

dospijeva potraživanje primljenog temeljem ništavog ugovora, odnosno kada počinje teći zastara na takvo potraživanje. Prema prihvaćenoj praksi ovoga suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO, a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993.. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“ Slijedom toga, imajući u vidu petogodišnji zastarni rok - svi iznosi koje je tužitelj platio u korist računa tuženika po osnovi Ugovora o kreditu su zastarjeli. Nadalje, ukoliko bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjiv bi bio zastarni rok iz odredbe članka 226. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod predmetnog Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su tuženiku plaćani kao anuiteti. Stoga sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, svi iznosi koje je tužitelj platio u korist računa tuženika po osnovi Ugovora o kreditu su zastarjeli. Zaključno, tuženik smatra važnim napomenuti kako tijekom zastare potraživanja tužitelja nije prekinut podnošenjem tužbe u parnici radi zaštite kolektivnih prava i interesa pokrenutog od strane udruge Potrošač. Kao što je već prethodno navedeno, predmetom spora u parnici radi zaštite kolektivnih prava i interesa (parnica Potrošač) bili su ugovori o kreditu ugovoreni s valutnom klauzulom u CHF, a ne ugovori s valutnom klauzulom u EUR. Slijedom toga, kako ugovori s valutnom klauzulom u EUR nisu bili predmetnom tužbenog zahtjeva i raspravljanja u parnici radi zaštite kolektivnih prava i interesa, nesporno je da podnošenjem tužbe u parnici Potrošač nije prekinut tijekom zastare za tražbine po osnovi Ugovora o kreditu koji je predmetnom ovog spora, te bi tužbeni zahtjev tužitelja makar u odgovarajućem dijelu trebalo odbiti zbog nastupa zastare. Navedeno stajalište tuženika potvrdio je i Županijski sud u Rijeci u svojem rješenju broj GŽ-2260/18 od 12.6.2019. u kojem ovaj sud zaključuje kako: „...budući da se na tužiteljicu ne odnose učinci kolektivne tužbe, o tome mora prvostupanjski sud voditi računa i prilikom odlučivanja o istaknutom prigovoru zastare.“ U odnosu na osnovu tužbenog zahtjeva, tuženik navodi da pogrešno tužitelj smatra da osnovu tužbenog zahtjeva ne treba dokazivati, nego u svojoj tužbi naprosto navodi da je ugovorna odredba ništetna, a može se zaključiti da se tužitelj poziva na utvrđenja iz presude VTSRH broj PŽ-7129/13. Međutim, tome nije tako, te se pravna utvrđenja iz parnice Potrošač ne mogu izravno primijeniti u ovoj parnici najprije iz razloga koje je potvrdio i Županijski sud u Rijeci u svojem rješenju broj GŽ-2260/18 od 12.6.2019. u kojem ističe: „...kako je tužiteljica uzela kredit u kunama, a ne u valuti CHF, na nju se ne odnose učinci kolektivne tužbe. To znači da prvostupanjski sud u nastavku postupka treba provesti dokazni postupak, u skladu s dokaznim prijedlozima stranaka, u odnosu na ovaj konkretan ugovor o kreditu, a prema parametrima iz citiranih presuda...“ Naime, tužitelj je sudu dužan dokazati zbog čega drži da je predmetna ugovorna odredba ništetna, odnosno zbog čega drži da uslijed takve odredbe ima pravo potraživati povrat iznosa navodno stečenih bez osnove. Tužitelj ništa od ovoga nije niti pokušao dokazati sudu, a da u tome ne bi ni uspio, tuženik će objasniti u nastavku. Kao prvo, prema odredbama članka 1111. ZOO-a propisano je da „Kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili

zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.“ Očito je da je u ovom slučaju prijelaz imovine s tužitelja na tuženika, konkretno anuiteta po Ugovoru o kreditu, zasnovan na pravnom poslu. Tužitelj drži da je riječ o osnovi koja je naknadno otpala i to slijedom utvrđenja iz točke V. izreke presude VTSRH broj PŽ-7129/13, odnosno slijedom činjenice da je sporna odredba Ugovora o kreditu ništetna. U odnosu na postupak pokrenut protiv tuženika povodom tužbe Udruge Potrošač, kao što je tuženik prethodno objasnio, mjesta referiranju na tu parnicu u ovom slučaju nema. Međutim, čak i kada bi ga bilo, tuženik naglašava da je u tom parničnom postupku bila riječ o tužbenom zahtjevu usmjerenom na zaštitu kolektivnog interesa, a ne pojedinačnih interesa svakog potrošača. Iako tuženik i dalje drži da mjesta takvoj vrsti parnice (radi zaštite kolektivnog interesa) u slučaju „Potrošač“ nije bilo (a o čemu je detaljno elaborirao u tom postupku i drži da je na ovom mjestu daljnje obrazlaganje nepotrebno), ne može se ne složiti s općenitim utvrđenjem VTSRH koji je na stranicama 45. i 46. te presude dao vrlo jasnu i slikovitu definiciju razlike između sporova radi zaštite kolektivnih interesa i pojedinačnih parnica: „Za pokretanje postupka radi zaštite kolektivnih interesa po Zakonu o zaštiti potrošača nisu ovlašteni pojedinci, a s druge strane, osobe koje su zakonom ovlaštene za pokretanje postupka za zaštitu kolektivnih interesa nisu ovlaštene tražiti naknadu štete koju su zbog određene nedopuštene prakse pretrpjeli potrošači niti su ovlašteni pokretati parnice radi poništenja kolektivnih ugovora koje su pojedini potrošači zaključili. Svaki potencijalni potrošač, dakle svaka fizička osoba, kad postane potrošač, mogla bi doći u situaciju da određeno nepošteno ponašanje trgovca bude usmjereno prema njemu i upravo u tome i jest suština tvrdnje da kolektivni interes nije zbroj pojedinačnih interesa i u tome leži smisao postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača.“ Prema navedenom, jasno je da čak ni sud koji je donio presudu na koju se tužitelj poziva u ovoj tužbi ne smatra da je ta presuda a priori dala mjesta primjeni stavka 3. gore spomenutog članka 1111. ZOO-a, nego naprotiv, i sam upućuje da su pojedini potrošači dužni pokrenuti parnicu i radi naknade štete i radi poništenja ugovora ili određenih ugovornih odredaba ako smatraju da su trgovci povrijedili njihova prava. Pojednostavljeno rečeno – presuda PŽ-7129/13 nije dala subjektivna prava potrošačima, nego je pružila apstraktnu zaštitu, što znači da u svakoj pojedinoj parnici ima mjesta utvrđivanju i dokazivanju osnove tužbenog zahtjeva. Slijedom gornjih navoda, s obzirom da tužitelj nije obrazložio na čemu zasniva tvrdnju da osnova prijelaza imovine s tužitelja na tuženika nije postojala, odnosno da je otpala ili se nije ostvarila, tuženik drži da su već ovo dovoljni razlozi da se tužbeni zahtjev odbije. Općenito je poznato da je pretpostavka za utvrđivanje visine tužbenog zahtjeva da se prethodno utvrdi osnova istoga. Ovdje to tužitelj nije ni pokušao, stoga je svako daljnje raspravljanje bespredmetno. Što se tiče pravila o ništetnosti u širem smislu, propisanih Zakonom o zaštiti potrošača (NN 79/2007 pa nadalje; dalje: ZZP) primjenjivog na predmetni Ugovor, u čl. 99. tog zakona određeno je da „nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive“, dok je čl. 96. određeno da se „ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača“. U konkretnom slučaju tuženik drži da tužitelj neće biti u mogućnosti dokazati osnovanost svog tužbenog zahtjeva, i to iz sljedećih razloga. Naime, da bi se određena ugovorna odredba utvrdila ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti:

- da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo;
- da se je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva te naposljetku,

- da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja). Ni jedna od ove tri pretpostavke nije ispunjenja, prema tome osnova za stjecanje utuženih anuiteta nije otpala i ne može se primijeniti članak 1111. st. 3. ZOO-a. Za početak, zahtjev tužitelja da se ništetnim utvrdi sporna odredba Ugovora o kreditu koji definira kamatnu stopu kao takvu, protivan je prisilnim propisima. Naime, materijalno pravo koje je na snazi bilo u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, kao i materijalno pravo koje je do danas ostalo na snazi u Republici Hrvatskoj, izrijekom predviđa mogućnost ugovaranja promjenjive kamatne stope u ugovorima o potrošačkom kreditiranju. To se odnosi kako na Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/03, 79/07, 125/07, 79/09), tako i na Zakon o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15). Dakle, tužitelj ne smije tražiti da se ništetnim utvrdi dio Ugovora o kreditu koji je dopušten u skladu s pozitivnim propisima u Republici Hrvatskoj. Nadalje, Ugovorom o kreditu nije ugovoreno samo da je kamatna stopa redovna koja tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke. Dapače, ugovorne strane izrijekom su ugovorile i da „prihvaćaju primjenu odredbi Općih uvjeta poslovanja, Pravilnika o odobravanju kredita građanima te drugih akata Kreditora koji uređuju kreditiranje građana (...)“ Spomenuti interni akti tuženika služe kao dopuna posebnih pogodbi koje su utvrđene između tuženika i tužitelja kao ugovaratelja u potrošačkom ugovoru, pa obvezuju kao i posebne pogodbe. Slijedom toga, proizlazi da su pravni osnov za promjenu kamatnih stopa kod tuženika predstavljale:

- odredbe samih Ugovora o promjenjivosti kamatne stope i načinu promjene;
- interni akti tuženika te
- sve ostale isprave i podneske tuženika. Prema tome, netočno je tvrditi da je tuženik donosio proizvoljne odluke s kojima tužitelj nije bio ili mogao biti upoznat. Tužitelju je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu bilo poznato da se za promjenu kamatne stope uzimaju vrijednosti određene Odlukom o kamatama banke, što je interni akt tuženika i dostupan je svima. Transparentnost u izmjenama kamatne stope vidljiva je iz Obavijesti o izmjeni kamatne stope (koju je tuženik dostavio uz Tužbu), u kojoj tuženik jasno navodi kojim se parametrima vodio temeljem izmjena. Slijedom navoda iznesenih u prethodnoj točki ovog podneska, očito je da je osnovana teza tuženika da se o spornoj odredbi prethodno pregovaralo. S obzirom da su ugovorne strane izrijekom ugovorile primjenu odredbe o promjeni kamatne stope odlukom tuženika, a da su izrijekom ugovorile i primjenu internih akata tuženika, u cijelosti je konzumirana pretpostavka da se o odredbi mora prethodno pregovarati. Nadalje, osporavan odredba Ugovora je i jasna, uočljiva i lako razumljiva. Da je odredba jasna i uočljiva nije i ne može biti dvojbeno, budući da je ista sastavni dio ugovora i u njemu izričito navedena, a da je promjenjivost kamatne stope uvriježena u pozitivnim propisima u Republici Hrvatskoj, pa eventualno nepoznavanje prava nikoga ne ispričava. S druge strane, da je odredba tužitelju bila razumljiva u prvom redu proizlazi iz uvida u formu samog Ugovora. Naime, razvidno je da je isti solemniziran – u kojem se slučaju razumljivost predmnijeva s obzirom na obvezu javnog bilježnika da upozori stranke na nerazumljive odredbe. Tuženik na ovom mjestu podsjeća i na vrlo važnu recentnu praksu Županijskog suda u Puli broj GŽ-2658/12 od 11.11.2013. u sadržajno vrlo sličnom, a koji je sud utvrdio da je odredba kao što je ona iz članka 12.1. Ugovora o kreditu razumljiva: „Što se tiče ugovorne kamate, ugovorom je određeno da stopa kamate iznosi 4,39%, da je promjenjiva i da se izmjena stope vrši izmjenama Odluke o kamatnim stopama banke. Zakon o obveznim odnosima dopušta ugovaranje promjenjive kamatne stope, a prema zakonskoj formulaciji i stopa zakonske zatezne kamate je promjenjiva (vezana uz eskontnu stopu Hrvatske narodne banke). Dakle,

odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nije zabranjena, pa nije ništava stoga što bi bila protivna prinudnim propisima, a niti stopa koju je tužena banka naknadno odredila temeljem ovlasti iz odredbe članka 3.3. ugovora ne prelazi zakonom najvišu dopuštenu stopu ugovorne kamate. Smisao ugovaranja promjenjive kamatne stope je da se stopa prilagođava uvjetima na tržištu za koje je izvjesno da će se mijenjati u tako dugom vremenskom razdoblju od 25 godina na koje je sklopljen sporni ugovor, pa se stoga ne može uzeti da kamata nije određiva.“ S obzirom da je očito da je osporava odredba Ugovora i jasna, i uočljiva i razumljiva, njezinu nedopuštenost odnosno ništetnost nije ni moguće utvrđivati, a u skladu s prethodnim obrazloženjem tzv. testa razumljivosti opisanom u članku 3.5. ovog Odgovora. Međutim, tuženik će se u nastavku uzgredno osvrnuti i na nepostojanje znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Kao što je tuženik prethodno naveo, posljednja pretpostavka koja (kumulativno!) mora biti ispunjena da bi se moglo govoriti o ništetnosti sporne ugovorne odredbe je da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja). Ona u ovom slučaju nije ispunjena. Da bi to bolje objasnio, tuženik će pojednostavljeno i skraćeno objasniti metodologiju promjene kamatnih stopa. Naime, kamatne stope su se mijenjale Odlukom tuženika, ali su se pri tom uvažavale odredbe Ugovora i drugih internih akata Banke, a poglavito vodeći računa o tržišnim uvjetima. Uzevši ove parametre u obzir, notorno je da tuženik niti u kojem slučaju nije zloupotrijebio svoj položaj te da je promjena kamatnih stopa bila u skladu s internim aktima tuženika koji su javno objavljeni i bili su dostupni potrošačima, odnosno s podacima o kretanju na tržištu koji su također dostupni svima. Osim toga, kao što je spomenuto u poglavlju 1. ovog odgovora na Tužbu, EUR je za cijelo vrijeme trajanja ovog ugovornog odnosa stabilna valuta, nepodložna većim promjenama, stoga niti u jednom trenutku trajanja ovog odnosa nije došlo do takvog rasta obveze tužitelja koji bi opravdavao ovaj zahtjev. Dapače, kamatna stopa je, baš u skladu sa svojom promjenjivošću, kroz vrijeme trajanja ovog ugovornog odnosa kako padala, tako i rasla. Slijedom navedenoga, opravdano se zapitati zašto je tužitelj uopće ulazio u odnos u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, ako nije računao na to da promjena ne znači uvijek pad, nego nekad znači i rast kamatne stope? Prebacivati odgovornost za takvu životnu odluku tužitelja na samog tuženika je krajnje neosnovano. Obzirom da je načelo savjesnosti i poštenja, kao opće načelo obveznog prava, svoju afirmaciju doživjelo u sudskoj praksi, na ovom mjestu tuženik citira recentnu presudu Županijskog suda u Puli GŽ-2658/12 od 11.11.2013. godine: „Sud prvog stupnja je pravilno zaključio da ugovor o kreditu nije protivan općim načelima Zakona o obveznim odnosima (ZOO, „Narodne novine“ 35/05 i 41/08) iz članaka 4.,6. i 7. tog Zakona. Naime, spornim ugovorom nisu ugovorene kamate koje bi bile više od zakonom dopuštene najviše stope ugovornih kamata, te ugovor ne sadrži elemente zelenaškog ugovora, pa nije narušio načelo jednake vrijednosti činidbi.“ Isti stav podržao je i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi PŽ-2462/03: „Dodatkom ugovora o kreditu koji se odnosi na kratkoročni kredit od 28. prosinca 1993.godine ugovorena je promjenljiva kamatna stopa, time da je u oba ugovora utanačeno da će se promjenljiva kamatna stopa obračunavati sa odlukama Banke. Nadalje prvostupanjski sud je pravilno primijenio odredbu čl.399.st.2. Zakona o obveznim odnosima, a s obzirom da je u konkretnom slučaju kamata dana na kredite, te je bila ugovorena sukladno važećim poslovnim uvjetima i odlukama banke, kreditor je imao ovlaštenje kamatu obračunavati na način kako je to postavljeno tužbenim zahtjevom, jer je to bilo sukladno sa važećim propisima. Navedeno ujedno otklanja prigovor tuženika da bi kamatna stopa upućivala na elemente zelenaškog ugovora.“ U konkretnom sporu radi se upravo o ponašanju

koje je u citiranoj presudi prepoznao Visoki trgovački sud Republike Hrvatske – promjena kamatne stope je bila zakonom dopuštena, kamate su bile tržišno primjerene (jer su pratile tržišne parametre) i najvažnije, ponašanje tuženika u cijelosti je bilo usklađeno s važećim propisima. Slijedom toga, tuženik opravdano tvrdi da odredba članka 3.3. Ugovora nije protivna načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da nije ni uzrokovala znatnu neravnotežu ugovornih strana. U skladu sa svim prethodnim navodima iz točke 3. ovog odgovora na tužbu, proizlazi da bi tužbeni zahtjev tužitelja trebalo odbiti jer tužitelj raspolaže zahtjevima s kojima u skladu sa čl.3. ZPP-a ne smije raspolagati, odnosno bi tužbeni zahtjev tužitelja trebalo odbiti jer uopće ne sadrži obrazloženje osnove tužbenog zahtjeva, nego se samo uopćeno poziva na presudu Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13 i uopćeno tvrdi da je sporna odredba Ugovora o kreditu ništetna, odnosno podredno da bi tužbeni zahtjev tužitelja trebalo odbiti u cijelosti jer nisu ispunjeni uvjeti iz članka 1111. st. 3. ZOO o osnovi koja je naknadno otpala (ugovorna odredba o promjeni kamatne stope nije ništetna slijedom svih gore navedenih razloga), pa je tuženik sve iznose anuiteta stekao osnovano i nema mjesta njihovom vraćanju tužitelja. Shodno tome, tuženik predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti. U odnosu na naknadu za obradu i administraciju kredita tuženik prije svega ističe da odredbe o ulaznoj naknadi propisuju jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazne naknade su izražene u točno naznačenom postotku od 1,00 % (kod kredita 72873/05) i 3,00% (kod kredita 5010087265) na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Za utvrđivanje nepoštenosti pojedine odredbe sukladno čl. 81. ZZP-a tužitelj je dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti:

- da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo;
- da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva; te naposljetku,
- da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja). Ugovorima je jasno propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora naknadu za administraciju i obradu kredita uz pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 1.00% i 3,00% od iznosa kredita. Apsurdno je tvrditi da bi ovakve odredbe, naznačena u ugovorima o kreditu bile nerazumljive ili teško uočljive tužitelju. Dakle, već je samim pregledom Ugovora moguće zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Očito je stoga da se o naknadi za administraciju i obradu kredita pregovaralo, prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijekom ugovorile primjenu Tarife te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Nadalje, odredbe o naknadi za administraciju i obradu kredita iz Ugovora su jasne, uočljive i lako razumljive. Da su odredbe jasne i uočljive nije i ne može biti dvojbeno, budući da su iste sastavni dio Ugovora i u njemu su izričito navedene. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanje spomenute naknade. Glede tvrdnje tužitelja da se o predmetnim odredbama Ugovora o kreditu nije

pojedinačno pregovaralo, kao što je već više puta navedeno, tužitelj ovu tvrdnju nije potkrijepio niti jednim dokazom. Tuženik nije niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Svaki ugovor o potrošačkom kreditu što ga tuženik sklapa ili je sklapao s potrošačem prilagođen je potrošaču s kojim se ugovor sklapa. Pa se tako ugovori o kreditu između više potrošača razlikuju u bitnim sastojcima ugovora kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, vrijeme otplate i drugim. Iz navedenog proizlazi ono što je već više puta navedeno, a to je da je tužitelj samo paušalno naveo svoje tvrdnje bez ikakvih dokaza. Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Zbog činjenice da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem: "Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "iskoristite još povoljnije uvjete erste kredita-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedočkinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojoj je, između ostalog, bila ponuđena po visini različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacuje svoj račun banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03),

zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan.“ Tvrdnje tužitelja da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu su neosnovane i neutemeljene. Tužitelj u tužbi više puta ističe kako se tuženik koristio nepoštenom poslovnom praksom ugovarajući naknadu za odobrenje kredita tzv. ulaznu klauzulu Time je navodno tuženik doveo tužitelja u neravnopravni položaj jer tužitelj nije imao mogućnosti pregovaranja s tuženikom oko spomenute odredbe. Tuženik prije svega ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu. Sukladno odredbi članka 219. ZPP-a određeno je kako je svaka stranka dužna predložiti dokaze na kojima temelji svoje tvrdnje. Tužitelj je u tužbi naveo dva dokazna prijedloga, Ugovor o kreditu i saslušanje tužitelja. Iz samog Ugovora o kreditu se jasno može iščitati da se ovdje ne radi o prikivenim odredbama već o jasnim, uočljivim i konkretno (u postotku) određenim parametrima, dok je dokaz iskazom svjedoka nevjerodostojan imajući u vidu svojstvo tužitelja kao stranke u postupku. Tužitelj je u svakom trenutku nakon što je pročitao ugovor i navedene odredbe mogao odustati od sklapanja. Iz svega navedenog proizlazi kako se tužitelj paušalno i bez osnove pozvao na one odredbe tada primjenjivog ZPP-a koje su mu odgovarale. Trenutna praksa i potvrđuje ovdje iznesene navode tuženika. U presudi Županijskog suda u Splitu broj GŽ-1215/2020, sud potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom se odbija tužbeni zahtjev postavljen na utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o obradi kredita i prijevremenoj otplati. Drugostupanjski sud navodi da ispravno ocjenjuje prvostupanjski sud da su odredbe ugovora koje se tiču naknade za obradu kredita i prijevremene otplate dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za Ugovor o kreditu iz citiranog razdoblja u bilo kojoj valuti te da su ih korisnici kredita mogli očekivati i to prema samoj formulaciji teksta te da nije jasno što bi iz teksta ugovora korisniku kredita moglo biti upitno. Zaključno, ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila čak i najmanja sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, tj. protivno prisilnim propisima ili Ustavu Republike Hrvatske, a tužitelj nije predložio niti jedan dokaz kojim bi dokazao suprotno. Sve navedeno može biti sankcionirano jedino odlukom kojom sud odbija tužbeni zahtjev tužitelja. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik se na istu ne može očitovati jer visina nije ni utvrđena. Međutim, osporava anticipiranu metodu kojom tužitelj namjerava specificirati tužbeni zahtjev. Naime, tužitelj namjerava utužiti „razliku između početnog anuiteta i naplaćenih anuiteta i to sve do utuženja“. Iz tužbe, a niti iz sudske prakse, ne proizlazi temeljem kojeg pravnog propisa bi osnovan bio tužbeni zahtjev na isplatu iznosa koji premašuju „početni anuitet“. Slijedeći logiku tužitelja, ukoliko bi ovaj sud zaključio da je odredba Ugovora o kreditu „Redovna kamatna stopa je promjenjiva, a utvrđuje se odlukom Kreditora.“ ništetna, nastala bi pravna praznina u odredbi samog ugovora. Ugovor o kreditu predviđao bi promjenjivu kamatnu stopu, ali ne i način na koji se ta stopa mijenja. Upravo stoga ne bi bilo mjesta tužiteljevoj tvrdnji da ima pravo na razliku između početnog anuiteta i naplaćenih anuiteta i to sve do utuženja. Dakle, tuženik prigovara postavljenoj visini tužbenog zahtjeva, s obzirom da ista ne proizlazi niti iz jednog dokaznog prijedloga dostavljenog od strane tužitelja. Tuženik napominje da tužitelj nije dokazao niti osnovu svog tužbenog zahtjeva pa uopće nema mjesta raspravljanju o visini, stoga se tuženik protivi financijskom vještačenju na okolnost visine tužbenog zahtjeva. Tuženik predlaže sudu da uzme u obzir i tzv. negativne razlike, odnosno razlike između stvarno plaćenih anuiteta i anuiteta prema otplatnom planu iz Ugovora o kreditu, a koji su tijekom određenih razdoblja otplate kredita bili u nižem iznosu od anuiteta predviđenih otplatnim planom. Tuženik u skladu s prethodnim

navodima predlaže naslovnom sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja i obvezati tužitelja na naknadu troška vođenja ovog parničnog postupka tuženiku..

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Potvrdu o konačnoj otplati kredita od 4. veljače 2014., dokumentaciju na listu 5-12, dopis OTP Banke od 11. listopada 2024., email korespondenciju na listu 15, dokumentaciju na listu 16-18, Ugovor o kreditu broj: 47745/06 od 25. srpnja 2006., otplatni plan na listu 22-26, ispis prometa na listu 27-40, Ugovor o kreditu broj: 72873/05 od 16. veljače 2005., otplatni plan na listu 43-44, ispis prometa na listu 45-48, otplatni plan na listu 49-51, saslušao tužitelja kao stranku, proveo financijsko vještačenje po D&S d.o.o. Karlovac.

4. Tužbeni zahtjevi su osnovani.

5. Nije sporno da je tužitelj kao korisnik kredita s prednikom tuženika HVB Splitska Banka d.d. Podružnica Karlovac, dana 15.02.2005. u Karlovcu sklopio ugovor o nenamjenskom kreditu br.72873/05, na iznos od 3.000,00 EUR, a dana 24.07.2006. s prednikom tuženika Societe Generale - Splitska Banka d.d. - Podružnica Karlovac u Karlovcu sklopio ugovor o nenamjenskom kreditu br. 47745/06 na iznos od 13.000,00 EUR. U ugovoru 47745/06 je ugovorena je promjenjiva kamatna stopa, u vezi koje se promjene vrše izmjenama i dopunama Odlukom o kamatama Banke. U oba ugovora su ugovorene jednokratne naknade za obradu zahtjeva u određenom postotku od iznosa kredita, temeljem čega su naplaćene tzv. ulazne naknade:

- 18.02.2005. u iznosu od 30,00 EUR (1,00% iznosa kredita 72873/05)
- 27.07.2006. u iznosu od 390,00 EUR (3,00% iznosa kredita 5010087265).

6. U odnosu na sklopljene ugovore o kreditu, tužitelj ima status potrošača u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003, 46/2007, 79/2007, u daljnjem tekstu: ZZP) obzirom ugovori o kreditu nisu sklopljeni u svrhu koja bi bila namijenjena njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Iz iskaza tužitelja utvrđeno je da se radilo se o kreditima koje je tužitelj koristio u privatne svrhe, i to za isplatu otplate auta, išao na more sa sada pok.suprugom, za kupovinu namještaja i sl.

7. Nadalje, prema odredbi članka 59. ZZP ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a posebno: odredbu o iznosu zajma, odredbu o nominalnoj godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja nominalna kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o efektivnoj kamatnoj stopi, odredbu o pretpostavkama pod kojima efektivna kamatna stopa može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, kao i kamate i ostale troškove koje potrošač mora platiti kako bi otplatio zajam te, ako je moguće, ukupan iznos tih uplata, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, nominalnu godišnju kamatnu stopu za zajam i nominalnu godišnju kamatnu stopu za sredstava pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu. Stoga, predmetni ugovor predstavlja potrošački ugovor pa se može raspravljati o nepoštenosti njegovih odredbi s osnove Zakona o zaštiti potrošača.

8. Prema odredbi članka 81. stavak 1. ZZP, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi članka 81. stavka 2. ZZP, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi članka 87. stavak 1. ZZP, nepoštena ugovorna odredba je ništava.

9. Prema odredbi članka 81. stavak 4. ZZP ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10. Radi se o sljedećim spornim odredbama predmetnih ugovora o kreditu:

- članak 4. i članak 9. Ugovora 47745/06 u dijelu kojim je određeno da je kamatna stopa promjenjiva sukladno Odluci ili drugom aktu Banke
- članak 5. oba Ugovora u dijelu kojim je određeno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u postupku od 1% odnosno 3% od iznosa kredita, a što se naplaćuje jednokratno od iznosa kredita.

11. Iz iskaza tužitelj t proizlazi da se nije pregovaralo o pojedinačnim odredbama ugovora o kreditu pa tako niti o odredbama o isplati naknade za obradu kredita niti o promjenjivoj kamatnoj stopi. Iz iskaza tužitelja proizlazi da mu nije nitko objasnio sporne odredbe ugovora pa ni to čemu služi naknada, odnosno kakve usluge plaća tom naknadom već samo da će biti naplaćena od odobrenog kredita. U odnosu na odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi, tužitelj je iskazao da mu nitko nije objasnio na koji način će se kamatna stopa mijenjati, niti je o toj odredbi mogao pregovarati.

12. Dakle, o naknadi prilikom isplate kredita nije se moglo pregovarati, kao niti o visini te naknade. Sporne ugovorne odredbe bile su unesene u unaprijed sastavljenom ugovoru pa je sukladno odredbi članka 81. stavak 4. ZZP tuženik bio dužan dokazati da se o tim odredbama pojedinačno pregovaralo.

13. Tuženik nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama pojedinačno pregovaralo. Obzirom se nije pojedinačno pregovaralo o spornim ugovornim odredbama o naknadi prilikom isplate kredita i o promjenjivoj kamatnoj stopi, tužitelj je kao potrošač doveden u neravnotežan položaj u odnosu na banku.

14. Osim toga, tužitelju nije objašnjeno niti je određeno navedeno na što se naknada odnosi, niti mu je objašnjen način na koji će se kamatna stopa mijenjati, to je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

15. Obzirom tužitelju prilikom zaključenja ugovora o kreditu od strane tuženika nisu pojašnjeni razlozi ugovaranja naknade za obradu kredita, kao niti na što se točno odnosi, kao što mu nije objašnjen način na koji će se kamatna stopa mijenjati, niti je tužitelju kao potrošaču bilo omogućeno da pristane na takve odredbe, to su takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja iz

odredbe članka 4. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, u daljnjem tekstu: ZOO).

16. Naime, odredbom članka 4. ZOO propisano je da u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja.

17. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obje ugovorne strane, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Konkretno, kao mjerilo ponašanja procjenjuje se kako bi se ponašao prosječan čovjek ili prosječan potrošač, s jedne strane, odnosno, uredan i savjestan gospodarstvenik ili dobar domaćin s druge strane.

18. Sukladno odredbi članka 295. ZOO sud je ocijenio predmetne ugovore formularnim (tipskim) jer sadržavaju opće uvjete ugovora odnosno radi se o takvim ugovornim odredbama koje su sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva pa opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ova.

19. Stoga se radi o odredbama koje su nepoštene u smislu odredbe članka 81. stavak 1. ZZP obzirom tuženik nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama pojedinačno uopće pregovaralo što je bio dužan dokazati u smislu odredbe čl. 81. st. 4. ZZP.

20. Takav je stav i prakse Europskog suda koji u Odluci Europskog suda u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 gdje je sud rješavajući postavljena prethodna pitanja presudio kako je ugovorna odredba kojom se nalaže potrošaču plaćanje naknade za odobrenje kredita (ulazna naknada) nepoštena i ništetna ako banka ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i troškovima.

21. Stoga su u konkretnom slučaju, nepoštene, a time i ništetne ugovorene odredbe o naknadi prilikom isplate/korištenja kredita.

22. Prema članku 1111. ZOO kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti, ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Prema stavku 3. istog članka obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kada se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Nakon što je utvrđeno da su predmetne ugovorne odredbe ništetne, ima se uzeti da se osnova nikada nije ostvarila, budući se za ono što je ništetno uzima da nije ni nastalo. Ništetnost nastaje ex tunc, od samog zaključenja posla. Prema članku 1115. ZOO kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

23. Predmet ovog spora je restitucijski zahtjev u smislu odredbe čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, u daljnjem tekstu: ZOO), prema kojoj

svaka od stranaka može zahtijevati povrat onoga što je dala u ispunjenju ništetnog ugovora ili u ovom slučaju ništetne ugovorne odredbe.

24. Obzirom se radi o restitucijskom zahtjevu, ugovorne strane dužne su vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, također temeljem navedene odredbe članka 1111. ZOO.

25. Prema članku 1115. ZOO kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

26. Tuženik je nepošteni stjecatelj, jer je povrijedio kolektivne interese i prava potrošača koristeći u ugovorima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, čime je povrijedio odredbe ZZP/07, te ZOO. Radi toga mora vratiti ne samo ono što je stekao na temelju ništetnih odredaba, već i platiti zateznu kamatu od dana stjecanja.

27. Iznosi isplaćenih naknada nisu bili sporni pa je tuženiku naloženo isplatiti tužiteljici iznose utuženih iznosa naknada od 30,00 EUR (plaćena 18. veljače 2005.) i 390,00 EUR (plaćena 27.2.2006.) sa zateznim kamatama od dana plaćanja do isplate.

28. U odnosu na visinu zahtjeva s osnove preplaćene kamate, tj. razlike između redovne kamate po početnoj ugovorenoj kamatnoj stopi i kamate koja je plaćena prema promjenjivoj kamatnoj stopi provedeno je financijsko vještačenje po vještaku iz D&S d.o.o. Karlovac koji je u svom nalazu i mišljenju utvrdio da razlika u visini anuiteta zbog povećanja kamatne stope u odnosu na anuitet po početnoj ugovorenoj kamatnoj stopi 8,99%, iznosi ukupno 654,59 EUR, time da su prikazani i pojedinačni mjesečni iznosi. Prema nalazu i mišljenju financijskog vještaka koji je napravljen prema pravnom shvaćanju ovog suda, tužitelju su dosuđeni pojedinačni mjesečni iznosi sa zateznom kamatom od dana plaćanja.

29. Neosnovan je tuženikov prigovor zastare.

30. Protivno tvrdnjama tuženika, nije nastupila zastara potraživanja tužitelja obzirom je ništetnost predmetnih ugovornih odredbi utvrđena u ovom postupku kao prethodno pitanje pa zastara restitucijskog zahtjeva nije još ni počela teći.

31. Kao posljedica utvrđenja ništetnosti pojedinih odredaba ugovora, zastara počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost, kako je to zaključio Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela 30. siječnja 2020. broj Su-IV-47/2020 kada je izrazio stav i pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl.323.st.1. (ZOO/05) čl.104.st.1. (ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

32. Tužiteljici pripada naknada parničnih troškova u cijelosti temeljem odredbe članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008,

84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025) obzirom je u cijelosti uspio u sporu.

33. Troškovi tužitelja sastoje se od troškova zastupanja po punomoćniku-odvjetniku odmjerenog u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23), i to za sastav tužbe iznos od 150,00 EUR prema Tbr.7.t.1., za sastav podneska od 21.5.2026. iznos od 150,00 EUR prema Tbr.8.t.1, za zastupanje na raspravama 7.10.2025., 1.12.2025. i 3.9.2026.. u iznosu od 150,00 EUR prema Tbr.9.t.1. za svako ročište, što sve uvećano za PDV od 25% prema Tbr.46. i trošak vještačenja u iznosu od 450,00 EUR, što ukupno iznosi 1.387,50 EUR, koji iznos je naložen tuženiku isplatiti tužiteljici na ime naknade troškova postupka, zajedno sa zatraženom zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske odluke.

34. Tužitelju nije priznat trošak sastava podnesaka od 1.9.2025. i 2.12.2025. (kojim dostavlja uplatnicu za vještačenje), i to temeljem odredbe članka 155. stavak ZPP kojom je propisano da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice. O tome koji su troškovi bili potrebni te o visini troškova odlučuje sud ocjenjujući brižljivo sve okolnosti, osobito vodeći računa o pravilima ovog Zakona koja za pripremanje glavne rasprave određuju upućivanje podnesaka i jedno pripremno ročište te jedno ročište za glavnu raspravu.

35. Tužitelju nije priznat niti trošak zahtjeva za mirno rješenje spora jer mu nije bio nužan za vođenje ovog postupka time da iz sadržaja samog podneska proizlazi da se sadržajno radi o zahtjevu za dostavu kreditne dokumentacije.

36. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Karlovcu 18. rujna 2026.

Sudac: Irena Šegavić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude koji se stranci koja je pristupila na ročište za objavu presude uručuje i time se dostava smatra izvršenom (čl. 335. st. 8 ZPP).

Za stranku koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište za objavu presude (čl. 335 st. 9. ZPP). Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

U slučaju iz čl. 335. st. 9. ZPP sud će istaknuti presudu na internetskoj stranici e-oglasna ploča sudova gdje presuda mora biti istaknuta 8 dana, računajući od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP o dostavi pismena te joj rok za izjavljivanje žalbe teče od dana dostave presude (čl. 335. st. 11. ZPP).

Žalba se podnosi pismeno u tri istovjetna primjerka ovome sudu. O žalbi odlučuje Županijski sud.

Dostavljeno:

1. Marija Maričević, odvjetnica u Zagrebu
2. OD Žurić i Partneri d.o.o. Zagreb

Broj zapisa: **9-3088d-53692**

Kontrolni broj: **04ca3-8866e-9c883**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.